stichting
herdenking
Joods Ommen

Stilstaan bij Stolpersteine

een wandeling door Joods Ommen

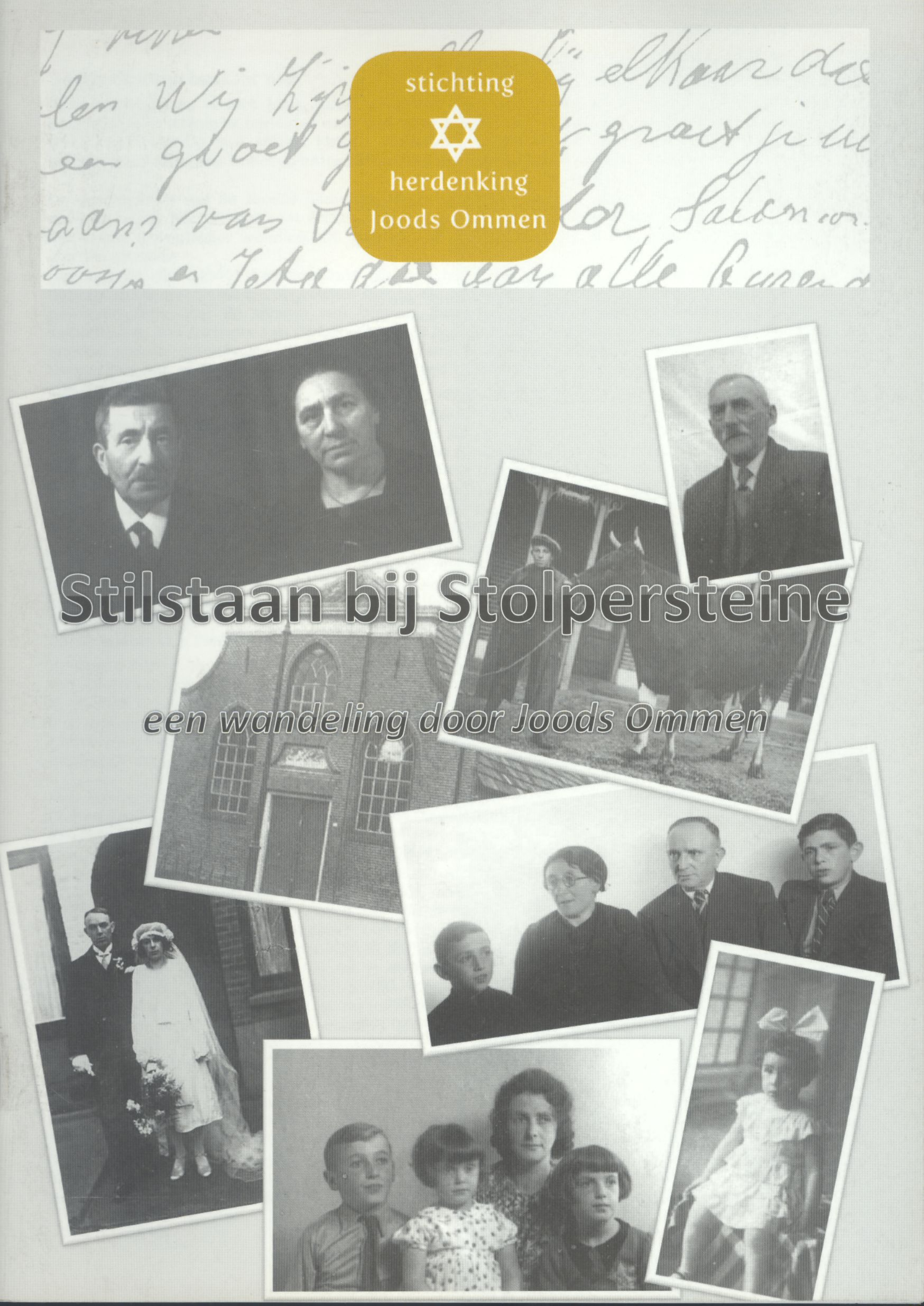

Evalien de Levie 1932-1942

Kleine Evalien de Levie wilde
zo graag nog spelen,
spelen zoals een kind dat moet,
een speelbal werd je,
een speelbal van de haat,
verstrengeld met bevelen.
Nooit zou jij meer spelen,
in een Ommer straat.

Die oktoberdag werd je
opgepakt, weggevoerd.
De schurken lachten en ze schampten,
heulend met het verraad.
Een kinderstem werd dichtgesnoerd,
de lach van Evalien zou nooit,
meer klinken in een Ommer straat
Een kille klik, donker was de wagon,
aan het eind van de reis, stonden daar de beulen,
glimmend hun laarzen,
de eenheid stond paraat.
Nooit heb jij begrepen, het waarom
dat je niet meer mocht spelen,
in een Ommer straat.

In radeloze kinderogen was,
de lach verdwenen voor verdriet,
nooit mogen we begrijpen, dat een
mens zo ver kan zinken,
dat het zelfs geen kind ontziet,
Jouw vrijheid was voorgoed,
verdwenen in gevlochten prikkeldraad.
Nooit zou Evalien meer
hinkelen in een Ommer straat.

Nee, Evalien was niet alleen
op het netvlies staan ze,
Ommenaren schuifelend naar de dood.
Ogen zonder glans,
hun geweten trof geen blaam,
wanhopig het gelaat,
niets misdaan, ze waren jood.
Nooit zou kleine Evalien,
weer zingen in een Ommer straat.

Jannes Kuik
(Stadsdichter van Ommen)